

פרשת אמור

על הקשר שבין הפרשה לבין ההפטרה ביחזקאל (מ"ד ט"ו-ל"א):
וְהִכְהַנִּים הַלְוִיִּם בְּנֵי צְדוֹק אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת מִשְׁמֶרֶת מִקְדָּשֵׁי בְּתֻעוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵעַלֵּי הַמָּה
וַיִּקְרְבוּ אֵלַי לְשָׂרְתָנִי וַעֲמְדוּ לִפְנֵי לְהַקְרִיב לִי...".

פסוקי ההפטרה הם חלק מהחזון הגדול לתכנית המדינה לעתיד ומתמקדים במקום המכריע
השמור למקדש ולכוהנים. הקשר לפרשה הוא גלוי לעין, כמה דינים הנאמרים בפרשה
נמצאים גם בהפטרה. אולם, אין כאן חזרה על דיני הפרשה אלא החמרה ניכרת.

בנוסף, קיים הבדל עקרוני בין הצווים בפרשתנו בתורה לאלו שבהפטרה - התורה קובעת
לדורות את המוטל על הכוהנים ואת הנאסר עליהם בשל קדושתם היתרה, ואילו בהפטרה
ביחזקאל מתואר החזון של המדינה אשר תקום בעתיד.

תפקידם של הכהנים לעתיד לבא לא יצטמצם רק בין כתלי בית המקדש. לכהונה יהיה
תפקיד חברתי חשוב בסיפור 'החיים החדשים' בביאת הגואל: "וְאֵת עַמִּי יוֹרוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחַל
וּבֵין טָמֵא לְטָהוֹר יוֹדְעִם.. וְעַל רִיב הַמָּה יַעֲמְדוּ לְמִשְׁפָּט.. " (כ"ג-כ"ד).

(רעיון מתוך "חזון המקרא הרב יששכר יעקובסון)

שבת פרשת אמור		ימי החול	
הדלקת נרות	19:06	זמן תפילין /טלית	04:48←04:54
מנחה	14:00	שחרית א' - ב'	06:00/6:15
		שחרית ג'	7:00
		שחרית ד'	8:00
שחרית א' - ברישום מראש	06:45	סוף זמן ק"ש	09:11←09:14
שחרית ב' - ברישום מראש	08:30	מנחה וערבית	19:15
מנחה	18:00 13:30	שקיעה	19:31←19:27
צאת השבת	20:04	ערבית	20:10

אחות תורנית: דורית רידר

שבת
שלום

לקחת פסק זמן ..! *lenf*

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אֲמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאִמְרַתְּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמְיוֹ" (ויקרא, כ"א א')

מעמדו המיוחד של הכהן, מוקנה לו מעצם ייחוסו המשפחתי ל'זרע אהרן' ורק מותנה בעצם כשירותו, ובכך שישמור על הכללים מתוקף קדושתו.

עם תנאי פתיחה מעולים שכאלה, הכהן עלול להגיע למסקנה שירש מאבותיו תכונות וסגולות מופלאות.

במהלך חייו הפריבילגיים, הוא גם עלול להתבלבל ולראות עצמו כמקור הקדושה, ולא כ'צינור' לקדושה: "וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם" (במדבר ו' כ"ז).

ואז מגיע רגע האמת..

בשעה שאחד מבני משפחתו מת, הוא מקבל תזכורת חשובה מאד על מהות מעמדו. עליו לרדת ל'קרקע המציאות' ולהיטמא למתו כאחד האדם: "לְשָׂאוֹ הַקֶּרֶב אֵלָיו לְאִמּוֹ וּלְאָבִיו וּלְבָנוֹ וּלְבָתּוֹ וּלְאָחִיו וּלְאָחֲתוֹ..". (בי-ג')

מרגע קבלת הבשורה על אחד משבעת קרוביו, נשללת ממנו הפריבילגיה אליה הורגל כל חייו. עליו לקחת 'פסק זמן' ממעמדו הרם, להנמיך קומה ולרדת לקרקע המציאות, כמו כולם.

יום המוות אמור להזכיר לכולנו, ובעיקר לכהן ולכל נושא משרה רמה, שהחיים הם אפיזודה חולפת, בבחינת: "דע מאין באת בא ולאן אתה הולך..".

אלא מאי? אידאות לחוד ומציאות לחוד.

במבחן ההסטוריה, מעמד הכהונה הדרדר ונשחק. מימי בית ראשון ובמשך הדורות שאחריו, כהנים רבים הקריבו את ייעודם ושליחותם על מזבח הנהנתנות ומנעמי השררה. שושלת הכהנים אמנם נשמרה עד היום, אולם תפקידם המהותי- לתת לעם כיוון רוחני ומוסרי - נשחק ונעלם.

ישנה הקבלה ברורה בין מעמד הכהנים מול עם ישראל, לבין מעמדו של עם ישראל מול עמים אחרים: "וְאַתֶּם תִּהְיוּ-לִי מִמְּלֶכֶת כְּהֻנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ" (שמות י"ט, ו') - לא סתם אוסף של יחידים, אלא ממלכה שלמה שזהו ייעודה!

מעמדנו כ'עם סגולה' אינו נובע רק מסגולות גנטיות אותן ירשנו, אלא הוא מותנה בעצם קיום השליחות המוטלת עלינו – לשמש דוגמא להתנהלות ממלכתית ראויה ומצפן מוסרי לעמים אחרים.

נאחל לעצמנו לעמוד במשימה ולהצליח לתקן במקום בו נכשלו אבותינו.

יורם קינלמן

מקצרה על הפרשה

פרשת אמור היא הארוכה בפרשות שבספר ויקרא, הן בפסוקים והן במצוות: יש בה 124 פסוקים, 24 מצוות 'עשה' ו 39 מצוות 'לא תעשה'.

בפרשה תיאור "לחם הפנים" שכלל 12 חלות: א. הן הוחלפו כל שבת. ב. נאפו במהירות שלא יחמיצו. ג. נפח הסולת לכל חלה היה-2 עשרונים והיא שקלה לאחר אפיה כ 5 ק"ג. ד. הן עמדו על השולחן, חשופות לאוויר, במשך שבוע ימים. לכן, היה צורך במתכון מיוחד שלא יתייבשו ושלא יעלו עובש. ה. החלות היו בעלות צורה אחידה שנשמרה בכל שלבי ההכנה. ו. את החלות הישנות היו מחלקים לכוהנים והן היו ראויות לאכילה.

בימי 'בית שני' משפחת "בני גרמו" (משושלת 'קהת') התמחתה בהכנת לחם הפנים. חכמים ביקשו מהם שילמדו אחרים את "סוד החלות" אך הם סרבו להעביר את הידע לאחרים והודחו מתפקידם. במקומם הוזמנו אומני אפייה מאלכסנדריה, אולם הם לא הצליחו לפענח את סוד האפייה והחלות התעפשו. בני המשפחה חזרו לבצע את המלאכה לאחר בקשות חוזרות ונשנות והכפלת שכרם. בדיעבד, חכמים הבינו שהסירוב נבע מחשש שאנשים ישתמשו במתכון לעבודה זרה.

"לחם הפנים" היה עשוי מסולת נקיה שנופתה פעמים רבות. לשבחם של בני משפחת גרמו יש להוסיף את העובדה שהם הקפידו לאכול לחמים פשוטים מקמח רגיל, כדי שלא יאמרו שהם מנצלים את קמח הסולת לשימוש הפרטי. (יומא-לח)

מנחם קימלמן-קיבוץ ראש הנקרה

כיצד חולד'ין??

יש החוגגים ברב עם; יש החוגגים עם חברים; יש החוגגים בראש חוצות; יש החוגגים בקצה שכונה; יש החוגגים במצלתים ותופים; יש החוגגים בתפילה מעומק הלב, המשתלבת להפליא עם רוח הערב.

ואנחנו- כן, את יום העצמאות חגגנו לפי המחצית השנייה של המשפטים לעיל.

קיבלנו הזמנה אישית לחבור לחגיגה השכונתית, על הדשא, ליד שולחנות ערוכים. תפילת ערבית חגיגית, שהדהדה בנעימות והתנשאה ברחבי הקיבוץ, הכניסה את כל הנאספים לאוירת חג מיוחדת, שהיתה בה מרוח תפילות הימים הנוראים, ועם כל השוני בהשוואה- היתה בה מעין קדושה והתרוממות הרוח.

היה גם חידוש מסוים, התוקף הנסיבות; זוגות – בעל ואשה – עמדו בתפילה זה בצד זו, ו"השמים לא נפלו"...

המשפחות המארחות טרחו רבות להצלחת מסיבה זו, והשקיעו הן בכיבוד עשיר ומגוון, והן, כמובן, בדברי קישור ובשירה ההולמים מסיבת יום העצמאות.

היינו קבוצת חברים בני שכבות גיל שונות, מעולל ועד סב, והרגשנו כאיש אחד, כחבורה מאוחדת, תוך כבוד הדדי ורוח טובה השורה עלינו ובינינו.

יברכו ויבואו על התודה כל מי שטרחו והשיגו "הפקה" חוויתית, חגיגית ומיוחדת זן.

קדיש יתומה

במלאת שנה למותה של אמי, שרה רוט זיכרונה לברכה, אני מבקשת לשאת דברים לזכרה. אעשה זאת דרך החוויה האישית שלי, חוויית אמירת הקדיש לעילוי נשמתה, במשך אחד עשר חודשים.

הרצון לומר קדיש, צמח בי לאורך שנות מחלתה והבשיל לאחר שקראתי על 'קדיש יתומה' ולמדתי את הנושא עם הרב ארי. שאבתי כוחות גם מפסיקתה של הרבנית מלכה פיטרקובסקי, אותה למדתי מספרה "הולכת בדרכה".

עם פטירתה של אימי, גמלה בי ההחלטה, ובשעת ההלוויה כבר נבעו המילים מתוכי, בהשלמה ובקבלת הדין. אחי צבי עזר לי בימי השבעה, האט את הקצב, על מנת לאפשר לי לומר את המילים הארמיות שלא היו שגורות בפי. בניה, אישי, היה בשנת אבל על מות אימו יוכבד, זיכרונה לברכה, וביתנו הפך להיות בית אבלים. במשך ארבעת החודשים בהם אמרנו קדיש ביחד, בניה היה לי לעוגן והעניק לי ביטחון.

אני לא הראשונה בסעד שאומרת קדיש. קדמו לי אביבה, גילי, ושרה עברון. אמירת 'קדיש יתומה' כבר לא תופעה זרה כל כך. עוצמה גדולה נתנה לכך רחלי פרנקל, באומרה קדיש על בנה החטוף, נפתלי, בהלוויית שלושת הנערים החטופים.

לאחר טכס האשכבה כתב העיתונאי קובי אריאלי: "כמו כל יהודי דתי, ידעתי כי מבחינה הלכתית, אין שום מניעה שאשה תאמר קדיש, זה רק לא מקובל. ה'לא מקובל' הזה, הפך לאיזה איסור גורף שלא יעלה על הדעת בכלל לעבור עליו. אשה? קדיש? מה זה כאן? נשות הכותל? מניינים שוויוניים ברעננה ובקטמון? אוי ויי, שהשם ישמור וירחם". בהמשך כתב אריאלי: "באה רחלי פרנקל, בחן בחסד וברחמים, בלי שום טיפת התרסה, בטבעיות אימהית ואמונית, זכה וטהורה, ואמרה קדיש על בנה המת: 'יתגדל ויתקדש שמי רבא' ופתאום זה ישב כל כך טוב ומתאים, שאיך אפשר היה לא לבכות? ואיך אפשר היה שלא לחוש סיפוק על הקדיש הנשי הנאה הזה, שעשה קצת סדר בדברים, וחדש חידוש עצוב ואמיתי".

האמת היא, שאת הכוח האמיתי העניק לי מניין השטיבל השכונתי שלנו, בשיכון י'. המניין, המתקיים כבר שנים רבות על מרפסת בית משפחת אילנה ומוישל'ה גינזברג, קיבל אותי לתפילותיו בקבלה כנה ומוחלטת. מפתן ביתנו היה לי מקום התפילה הקבוע, ומחיצת העץ עטורת העציצים, יצרה לי "עזרת נשים" מפנקת.

כשבניה סיים את תקופת האבל על מות אימו, התמודדתי עם אמירת קדיש לבד. עניית האמן והפירגון של משתתפי המניין, נתנה לי חיזוק להתמיד במשימה שקיבלתי על עצמי. יונתן טבת הצטרף לאחר מספר שבועות. אביו נפטר, ושוב לא הייתי המחויבת היחידה. יונתן קיבל על עצמו לומר קדיש כמנהג המקום, וכך נחסכה ממני התמודדות עם קדיש בנוסח שונה משלי.

יום מיוחד היה עבורי, כששרה עברון הצטרפה אליי לאמירת קדיש, ביום הזיכרון של אביה. עזרת הנשים שלי הוכפלה, וכך גם הקדיש.

המניין המפנק שלנו נועד לימי החול. אני קיבלתי על עצמי לומר קדיש במנחה וערבית, ובשבתות וחגים. בית הכנסת בסעד, המכיל מתפללים רבים בשבתות וחגים, היווה עבורי אתגר עצום. מהרב ארי למדתי, שאמירת הקדיש נועדה להלל ולרומם את שם הקב"ה, ולכן צריכה להיאמר בקול רם. שלא כדרך הגברים, אין הנשים מורגלות בעמידה לפני הציבור. כך שכל אמירת קדיש בקול היתה מלווה עבורי בחיל ורעדה.

ראש השנה ויום כיפור היו חוויה מכוננת. בית הכנסת ההומה מתפללים, האורחים הרבים וקדושת היום, היו מעוררי יראה ופחד. על מנת שלא לחוות תפילות המוניות נוספות, בחרתי להתפלל בשבת חול המועד סוכות במניין

ראשון. לשמחתי, היה אורח אחד שהיה מחויב, כך שלא הייתי לבד. האורח אמר את הקדיש במהירות של טייס אוטומטי, (ואני לא הספקתי...). ומיד כשסיים, עלה שילה הימן לבמה, והתחיל לקרא קהלת.. ציבור החברים העומדים מולי היסה את שילה, שקלט והבין את הסיטואציה, המתין שאסיים את אמירת הקדיש שלי, ורק לאחר מכן התחיל שוב בקריאה.

באחד מערבי השבתות, במניין קרליבך, בצריף המלא מתפללות ומתפללים, הייתי מחויבת יחידה. כשהתחלתי לומר קדיש, השתררה דממה. על ה"אמן" הראשון ענו מעט מהמתפללים. עניית האמן השנייה נשמעה כבר בחזקה ובהטעמה מפי הנערות והנשים שהיוו רוח גבית לתפילתי. עם הנשים, הצטרפו הגברים גם הם. חוויה זו היתה מרגשת עבורי, כי שם הרגשתי עוצמה נשית חובקת.

מניין הנשים בסעד. מניין ותיק המתקיים כבר יותר מעשרים שנה, היה לי בית חובק לאמירת הקדיש. בקרב נשים קלחה תפילתי ללא היסוס וללא מעצורים. שם התחברתי לאמירת הקדיש כתפילת חנה, "עלץ ליבי בה".

לקראת שבת הקבוץ הדתי בנחשולים, הייתי רגועה. ידעתי שאתפלל בקרב קיבוצניקים כמוני, ובוודאי אשתלב. החבר היחיד הנוסף שאמר קדיש כיוון מיד את הקצב שלו לקצב שלי. מה רבה היתה הפתעתי מהתגובות הרבות שקיבלתי לאחר התפילה, ובמשך כל השבת. שאלות רבות ותהיות כמו גם חיזוקים רבים. השאלה המתמיהה ביותר היתה מחברה ששאלה אותי למה אני אומרת קדיש אם יש לי אח שאומר. בלי להסס עניתי לה, שאמא שלנו היתה גם אמא שלי..

הרב פירון השתתף בשבת זו. קצת חששתי, אך רעייתו, שהיא אחיינית של רחל כהן מסעד, סיפרה לי שגם היא אמרה קדיש כשהיתה באבל על מות אימה.

תשעה חודשים. אין ספור תפילות, ואני מתחילה לסכם לעצמי, וחושבת עד כמה זכיתי, ושהצער על מות אמא מתחיל להירגע, ושעוד מעט כבר נגמר. ו...קורונה.

באיבחה אחת נפסקו התפילות במניין, ועימן נעצרה גם אמירת הקדיש שלי. התייעצתי עם אחי. שמעתי איך מתמודדים במשואות יצחק, ונצמדתי לפסיקות הרב ארי. התפללתי ביחידות, ובשבתות בתפילה זוגית עם בניה. השתדלתי לעשות מעשים טובים לזכרה של אמא, ולהתמודד כמו כולם.

מה רבה היתה שמחתי כשהחלו ההקלות וניתנה האפשרות. שוב התכנס השטיבל השכונתי שלנו. הפעם על הדשא. עם מסכות על הפנים. ברווחים של לפחות שני מטר האחד מהשני. עכשיו אנחנו כבר ארבעה אומרי קדיש. נעמדתי בקרבת החלון של קסט, בהמשך למקום החזן, והצטרפתי שוב לאמירות הקדיש של שכני.

התחברתי למניין. למדתי להתפלל בקצב מהיר. אך מהתפילה הראשונה ועד היום, מעולם לא עמדתי בקצב, ולא הספקתי לאמירת הקדיש האחרונה. די מהר מצאתי פתרון. אמרתי "עלינו לשבח" במנחה, ו"על כן נקווה", במעריב..

אחד עשר חודשים חלפו מיום פטירתה של אימי, שרה רוט זיכרונה לברכה. חוויית אמירת הקדיש היתה עבורי חוויה מכוונת. חוויה דתית, חוויה עוצמתית, חוויה מאתגרת, תודה לרב ארי שלימד וכיוון. תודה לבניה, לילדיי, ונכדיי, לאחי ולאחיותיי, על התמיכה. ותודה מכל הלב למניין שיכון י, שקיבל אותי לתפילותיו כשווה בין שווים.

מי ייתן ותסור המגיפה מנחלתנו ומהעולם כולו, שתהיה לכולנו בריאות איתנה, ושנדע ימים טובים מאלה.

קורו-נוצר: מהנצלה בחברת הנוצר

למרות שכולנו מוכנים היינו לבאות, איש מאיתנו לא דמיין עד לאחרונה את התנהלות המדינה, הציבור, והקיבוץ באופן כזה... כל הרגלינו השתנו באחת. ואנו למדנו לחיות עם העולם החדש שנוצר מול עינינו.

גם בחברת הנוער מצאנו את עצמנו בליבם של התלבטויות והחלטות, דיונים והנחיות- שמעולם לא עסקנו בהם. ומכיוון שלא מעט אנשים התעניינו איך אנחנו מסתדרים בתוך כל העסק הזה- אז אפרט במקצת.

בשלב הראשון, החניכות לא חזרו מחופשת הפורים, למעט קבוצה קטנה של 5 חניכות שבקשו להישאר בקיבוץ, עד חג הפסח. יצרנו להן מעין קייטנה זוטא, באווירה נעימה ורגועה, ללא הנחיות מיוחדות, שאז עדיין לא ניתנו.

בשלב השני, לאחר חג הפסח משרד החינוך הודיע לפנימיות מסוגנו, שהוא מצפה שהפנימייה תיפתח על מנת לתת מענה לחניכות המצויות בבית כבר חמישה שבועות ברצף. בדיונים עם משרד הבריאות נקבע כי המתווה יהיה כמו בצבא - שיטת "הקפסולה". כלומר- תיחום אזור בכפר הנוער, אליו חוזרים עד 20 חניכים, ונמצאים בהפרדה משאר אוכלוסיית הכפר ("בידוד מניעתית") יחד עם אנשי הצוות הקרובים אליהם, למשך 14 יום, עם מסיכות, ניקוי וחיטוי, ולא מעט כללי זהירות. כך נוהגים גם החיילים הנמצאים ליד אולם הספורט, שניתן לפגוש בהם לפעמים בפעילות הספורטיבית לאורך הכביש העוקף (משום מה הם ללא מסכות...).

התאמת מודל זה אלינו, לא הייתה פשוטה, מכיוון שאנחנו בקיבוץ, המתחם הינו אחד, ולא ניתן לחלקו. כמו כן משרדי הנוער נמצאים בתוך המתחם. החזרנו קבוצה של 16 חניכות, עם צוות ההדרכה הצעיר. כל חניכה קבלה חדר נפרד, נבנה סדר יום מסודר, הכולל לימודים כמעט פרטניים עם צוות המדריכות, סדנאות יצירה, ופעילות כייפית, הכל בתוך המתחם של הנוער, למשך 14 יום.

סדר היום כולל מדידת חום בבוקר ובערב, ניקיון וחיטוי הידיות והברזים בוקר וערב, הקפדה על לבישת מסיכות (למעט באוויר החופשי), שמירת מרחק שני מטר וכדומה. המדריכות נמצאות רק עם החניכות במתחם או בחדריהן. הצוות הבוגר מסעד שהיה חייב להגיע בתחילת הדרך למתחם, נקט בכל אמצעי הזהירות הדרושים- מסיכות, חיטוי, שמירת מרחק, וכו'. כל זאת במהלך הימים הראשונים. לאחר מכן הצוות הבוגר עצמו החל לנהל את המערכת מרחוק ללא כניסה לבניין החניכות. הצוות המתגורר מחוץ לסעד, הביט גם הוא בעיניים כלות, כשיכולתו לתמוך הייתה באמצעות הטלפון והזום, שהתגלה כגאולה קטנה, עד שתבוא הגאולה הגדולה. זהו אתגר לא פשוט למי שרגילים למגע הקרוב והיום-יומי עם כל החניכות, בעבודה שנשמת אפה היא הקשר האישי.

בימים הראשונים עוד אפשרנו לחניכות ללכת לחדר המוזיקה (ליד "תיבת עופרים"), וכן להליכת בריאות לאורך הגדר באזור בית הספר והשער החדש. בהמשך, הפסקנו לאפשר גם את זה. לא קל היה, הן לבנות והן לצוות הצעיר, להסתגל לעובדה שאסור להסתובב כלל ברחבי הקיבוץ, לא ללכת לכלבו, ולא לצאת יותר להליכות בריאות וכו', אבל לא הייתה ברירה.

עיקר הקושי לחניכות הוא קיבוע הרגלי חבישת המסיכה בכל פעם שיוצאים מהחדר ומסתובבים במסדרונות הבניין, ושמירת המרחק. זהו מאבק יום-יומי, להפנמת התודעה על החשיבות שבכך.

מד הזהירות מפני הקורונה הוא כל כך רגיש שעם כל גילוי של חום, או כאבי גרון, שיעול וכדומה, שהם חלק משגרת החיים היום יומית של כולנו, בימים אלה מזרזים אותנו לבדיקות מיידיות. ואכן שתי חניכות ומדריכה, עברו בדיקות שנמצאו תקינות לחלוטין.

אנו כצוות בוגר מתפעלים מהאופן שבו הצוות הצעיר של המדריכות לוקח אחריות עצומה, ומצליח לנהל שגרה ברוכה, מועילה, מלמדת, ולעיתים מרגשת, לכל קבוצת החניכות, ולא פחות מכך, מהדרך שבו החניכות מתפקדות בתוך תקופת ההפרדה.

עברנו כאן ברצף שתי שבתות, וביניהם את יום הזיכרון ואת יום העצמאות עם תוכנית עשירה, יצירתית, הרבה שמחה וקירבת הנפש. אנחנו גאים ושמחים לראות את התפקוד בתנאים הלוא פשוטים הללו.

ביום ראשון בערב, הסתיימו 14 ימי הבידוד המניעתי, והבנות יכולות היו להסתובב בתוך המבנה בכלל בלי מסיכות. לצאת להליכות בריאות וכו'. באמצע השבוע נסעו הביתה ו... כעת מתכננים את ההמשך.

צריך להזכיר שמערכות החינוך חוזרות לשגרה. בתי הספר שלהן בשדרות ואשקלון כבר פועלים בכיתות יא' ויב'. אנחנו לא מחייבים את הבנות להגיע כרגע לסעד, אבל מצפים לקבוצה דומה שתגיע ביום ראשון, בתנאי הפרדה דומים לאלה שראינו בשיא המשבר. נכון לעכשיו אין אישור משרד החינוך לתלמידי פנימייה לנסוע לבתי הספר חיצוניים. על כן אנו נערכים ללמד אותן כאן בתוך המתחם שלנו.

נקווה כולנו שה' ייתן כוחות, ונצליח אנו וכל העם בישראל לעבור את התקופה הזו בצורה מיטבית ובבריאות.

צפר ליפה

זיכרונותי "מאסה אחרת.."

נולדתי וגדלתי ב"קבוצת יבנה". בזמן מלחמת השחרור בהיותי בת חמש, "יבנה" הופצה על ידי המצרים.

בעקבות ההפצה פינו את הנשים והילדים לעיר בני-ברק לבית הספר "מזרחי" ואני ביניהם. שם חיינו מספר חודשים ובשלב מסויים פרצה מגפת ה"דיפתריה" בבני ברק, וגם אנו נדבקנו במחלה. את הילדים החולים פינו לבית חולים "פרדס כץ" למחלקת מחלות מדבקות, ואני ביניהם.

משום מה גם אז, לפני כ 75 שנה, בני ברק זכתה לככב בענייני המגפה..

חינו מבודדים לגמרי ולא הורשינו להיפגש אפילו עם האימהות שלנו. למעט המקרים בהם הוצאנו למרפסת לדקות ספורות וחזרה למיטה. המחלה היתה קשה מאד וראיתי סביבי ילדים שנפטרו. אחד מהם הוצא על אלונקה מחדרינו המשותף במהלך הלילה.

האחיות שמרו על מרחק סביר מאתנו ולא יכולנו להתקלח. את הקערה לשטיפת פנים וכן את קערת האוכל שמו לנו על המיטה. מהמיטה לא הורשינו לרדת וגם לא יכולנו מחמת החולשה.

לילה אחד שמעתי רעשים ותכונה במחלקה. התברר לי שהגיעה התרופה המיוחלת מארה"ב – ה"פניצילין". קבוצת יבנה השכילה לרכוש עבורנו את התרופה שהיתה אז נדירה בארץ וכך ניצלנו ילדי יבנה מהמגפה הקשה. אינני יודעת מה עלה בגורלם של הילדים האחרים – אבל לנו הקיבוץ דאג, ובזמן!

לאחר כמה שנים פותח החיסון למחלת ה"דיפתריה" והיא ניתנת כיום לתינוקות בזריקה ה"משולשת".

צרכה בן צמי

תאופה לרוחות הקורונה...

ראשית, רציתי להודות להנזי ולצ'פי על הדברים מעולמם האישי ששיתפו בעלונים האחרונים. היה לי משמעותי לראות את היצירה של הנזי אד-אדם-אדמה וכו' עם המשמעויות והרבדים העמוקים, וגם לקרוא את השירים ששיתפת צ'פי – הן זה המתורגם והן זה של נכדתך נעמה הי"ד.

וכעת לעיקרו של טור זה. כנגד רוח מסוימת שנשבה בין העלים הקודמים – האומנם הכינוי "קבוצת סיכון" שנועד להציל חיים מצדיק התייחסות צינית?! ; והאומנם כל עניינם של קברניטי המדינה ופקידי משרד הבריאות הוא רק באגו של עצמם ולא באחריות למדינה ולאוכלוסייה המבוגרת?! תמהני... ב"ה בישראל, אולי בזכות ההגבלות המחמירות שנכפו עלינו, מספר המתים יחסית אינו גבוה וכחברה הצלחנו לייצב את הבעיה – ראיתי לנכון להביא כאן דברים שפרסם ידידי מנתיבות, שמעון ישראלי, ר"מ בישיבת ההסדר "אהבת ישראל", שמשקפים את הנתנה והחסד הגדולים שיש בתקופה זו כלפי הדור המבוגר, ושאונו בקהילת סעד חווים אותה היטב כפי שכבר נאמר בעלון.

מעל 85% מהנפטרים מן הקורונה הם אנשים שגילם מעל גיל 70. ממוצע הגיל של הנפטרים הוא סביב גיל 80. פחות מעשרה נפטרים צעירים מגיל 60. ומכאן: נגיף הקורונה מסוכן כמעט רק לזקנים. בשם הדאגה לזקנים החליטה מדינה שלמה לעצור את החיים. [*הערה שלי (אהרלה): הותרתי על כנו את הביטוי זקנים, שאינו "פוליטיקלי-קורקט"... כמובן ניתן להחליפו בביטוי אחר כגון ותיקים/מבוגרים וכדומה.]

כך מגדירה התורה, בפרשת השבוע, את היחס של החברה אל הזקנים: "מִפְּנֵי שִׁיבָה תִּקּוּם וְהִדְרָתָּ פָּנֵי זָקֵן וְיִרְאֶתָּ מֵאֶלְהֵיךָ אֲנִי ה'". זהו יחס שאינו מובן מאליו. עיניים צעירות עלולות לעיתים להמעייט בערכם ובמעמדם של הזקנים, בפרט בימים מודרניים של שינוי טכנולוגיה מהירים ומחשוב מתקדם. לצערנו, גם סביב משבר הקורונה נשמעים בשוליים קולות לא ראויים.

ההסבר הפשוט בנוגע לחובת כיבוד הזקנים אוחז בשפת החסד – הדאגה לזקן היא חלק מחובת הדאגה למסכנים ולנוזקים בכלל. "אַל תִּשְׁלִיכֵנִי לְעֵת זְקִנָּה כְּכֹלֹת פְּחֵי אֵל תַּעֲזֹבֵנִי". הזקן בדרך כלל חלש וזקוק יותר. זו אכן נקודת מבט חשובה, אך אסור להשאיר שם את היחס לזקנים, כי בכך אנו מסמנים את הזקנים כחוליה החלשה בחברה ובמשפחה, ובמובן מסוים מאבדים את ההערכה כלפי מי שהם. למעשה, זו עמדה שעדיין רואה את העולם כשייך לצעירים ואת הזקן כנספח חברתי.

העמדה הראויה יותר היא זו המבינה את ערכה האמיתי של הזקנה, ומציבה אותו כדמות מרכזית בחברה. 'מִפְּנֵי שִׁיבָה תִּקּוּם' אין פירושו לקום כדי לתת לו לשבת, אלא לקום כאקט של כבוד. במבט תורני-מסורתי הזקנים הם השורשים שלנו, הם הצינור שלנו לעבר: "זְכֹר יָמוֹת עוֹלָם בֵּינוֹ שָׁנוֹת דָּר וָדָר שְׂאֵל אֲבִיךָ וְיִגְדֶךָ זְקִנֶיךָ וְיֵאמְרוּ לְךָ". הם הזהות שלנו, שבלעדיה אין לנו גם הווה ועתיד.

במסכת קידושין יש מחלוקת האם "הזקן" שבפסוק הוא דווקא זקן תלמיד חכם, אולי אפילו תלמיד חכם שאינו זקן, או גם זקן שאינו תלמיד חכם. לפי השיטות הראשונות, הכבוד כלפי הזקן נובע מהערכת החכמה שרכש, ולכן יש לכבד באותה מידה גם אדם צעיר שרכש חכמה. לפי השיטה האחרונה 'כל שיבה במשמע', דהיינו יש לכבד כל זקן, מעצם זקנתו. הגמרא מחזקת שיטה זו כשהיא מספרת על ר' יוחנן שהיה קם אפילו בפני זקנים מאומות העולם, כשהוא מכריז: "כמה הרפתקי עדו עליהו דהניי", כלומר כמה הרפתקאות עברו עליהם. מה שקנה הזקן, גם בדור ללא ויקיפדיה, לא יכול מעולם לקנות אדם צעיר. החכמה האמיתית נקנית לא כידע אלא בתהליכי אישיות מתמשכים, פרספקטיבה שמתעצבת, ניסיון

חיים, התנסויות וכישלונות וכן הלאה. היהרפתקאותי שעברו על הזקן מעצבות חכמת חיים שאין לה תחליף. חז"ל תולים את כשלונו של רחבעם בן שלמה, בכך שביכר את עצת הצעירים על פני עצת הזקנים: "אם יאמרו לך ילדים בְּנֵה, וזקנים – סְתֹר; שמע לזקנים ואל תשמע לילדים, שבניין ילדים סתירה וסתירת זקנים בניין".
ראויים הם הזקנים שנעצור את החיים בשבילם.

אהרלה אדמנית

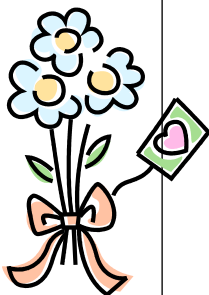

לאמיתי אולן

מלף טוב לבר המצווה!
לצינה ורועי, לאורי רוענמן ולכל המשפחה
איחולים לשמחות ולנחת!

ללאה כץ מלף טוב להולדת הנינה
נכדה ליצף ונדיה כץ, בת לצאלה ויוסף כץ
שתלכו לאושר ולנחת!

לינאי אולן

ברכות לרלף שחרורק מהצבא
צלה והצלח ויהי ה' אתך בכל אשר תפנה!
צוות חומ"ש וקהילת סעד

אברהם אבינו

משבר הקורונה שמלווה אותנו בחודשים האחרונים, משפיע על תחומים רבים בחיינו. ההתכנסות הזו פנימה, טומנת בחובה אתגרים רבים, בעיות וקשיים, אך ישנם גם צדדים חיוביים בתחומים רבים. לשמחתנו, בשבוע האחרון נראה שמצב ההתמודדות של מדינת ישראל עם המשבר אכן מייצר הזדמנות להקלות ואף יציאה מהמשבר. גם אצלנו, כאן בסעד, אנחנו מתחילים להרגיש את ההקלות, עדיין נשמרים ונוזהרים אך מורגשת הקלה.

עדכוני שכר

כפי שהוסבר גם בעלון וגם בערב ההסברה האינטרנטי, החלטנו בהנהלות על ביצוע תוכנית להתמודדות עם המשבר. את הצעד הראשון, שכלל הוצאה לחל"ת של עובדים בפעילויות שנפח העבודה בהם קטן משמעותית במשק ובקהילה, והשהיית תשלומי שכר הדירה בין המשק לקהילה, ביצענו.

את הצעד השני שהוא כזכור, קיצוץ שכר לכל אלו המשתכרים מעל רמה מסוימת, טרם ביצענו. בדיון שערכנו לאור הערכת המצב הקבועה שאנו מבצעים ברמה השבועית, המלצנו למזכירות וזו קיבלה את עמדתנו, לדחות את ביצוע הצעד הזה בחודש, ולבחון את נחיצותו במהלך החודש הקרוב. בשלב זה, מתוך אחריות, החלטנו להכיל את הקיצוץ לפי הכללים שהוסברו רק על יושבי הראש, מנהלי המגזרים (משק וקהילה) ומנהלי המטה (כספים ומשאבי אנוש). קיצוץ שכר הוא צעד דרסטי ואנו סבורים שלא צריך לחשוש מלבצע אותו, אך רק לאחר שיקול דעת רחב וכך החלטנו ועשינו. מובן שנמשיך לבחון את המצב והשפעותיו על משק סעד וקיבוץ סעד בכלל ונפעל בהתאם.

פופלי

בשלב הנוכחי, פופלי נפגע בצורה הגדולה ביותר מהמשבר. ענף הקולנוע נסגר לחלוטין ויחד אתו ירד כמעט לחלוטין הביקוש לפופקורן. רוב העובדים הוצאו לחל"ת ועיקר הפעילות שנמשכה הינה שיווק תוצרת לפיצוציות וחומסיות שנשארו פתוחות בצורה זו או אחרת. ביצענו התאמה של חוזי הרכש לעונה הקרובה, ואנו ממשיכים לבצע עבודות ניקיון ללקוחות שונים. על פי תוכנית היציאה שפורסמה, במהלך חודש יוני צפויים בתי הקולנוע להיפתח ויחד איתם תחזור הדרישה לפופקורן. מנהלי הענף והעובדים עושים ככל יכולתם על מנת לייעל ולצמצם בהוצאות בתקופה זו, בכדי להבטיח ככל שניתן את החזרה הטובה והמהירה של הענף למסלול, עם התמתנות המשבר ופתיחת מרכזי הביילוי והקניונים ויחד איתם בתי הקולנוע.

גזר

גם בענף זה אנו חווים ירידה בביקושים בשווקים המוסדיים ובשווקים הפתוחים בארץ ובחו"ל עקב סגירתם בעקבות משבר הקורונה. חוזי הרכש שנחתמו השנה הגנו עלינו במידה מסוימת, אך ניכרת סטייה מהתקציב. המנהלים והעובדים משקיעים ימים ולילות בכדי להדביק את הפערים, ולהתמודד עם המשבר בצורה מיטבית. בשבועות האחרונים ערכנו מספר פגישות עם הנהלת הענף על מנת לבחון שוב את כלל הנחות היסוד והתוכנית העסקית לאורה פעלנו ובעקבותיה הקמנו את המפעל שלנו, נפגשנו עם מנהלי המשק הקודמים והעוסקים במלאכה בכדי להבין לעומק את כלל הנחות היסוד וערכנו ישיבת דירקטוריון בנושא בכדי לאשר את הכיוון בו אנו הולכים. ההחלטות מנחות את הנהלת הגזר להמשיך בצעדי ההתייעלות המשמעותיים שנעשים בענף בשנה וחצי האחרונות, לחתור באופן אקטיבי להגדלת כמויות ולהורדת עלויות המיוון, להמשיך בצעדים להקטנת הסיכונים

ולהמשיך במאמצים של פיתוח המוצרים החדשים וקידומם בשוק. המשימה מורכבת ומאתגרת, ואני מאמין שעם מאמצים אלו יחד עם מאמצי שיתוף הפעולה בדרום בנושא השיווק ובחינת כלל האלטרנטיבות, נצליח במשימה המאתגרת.

שילוב כח מקומי

בשבועות אלו של משבר מתחדד נושא שילוב כח האדם המקומי בסעד או אם תרצו העדר שילוב כח האדם המקומי בסעד. מתוך נקודת מוצא ששילוב החברים והחברות בעשייה המשקית ופיתוח שלהם יחד עם פיתוח המשק, היא מטרה ראויה, נפשתי ביום רביעי בערב עם מספר נציגים של הדור הצעיר, חברים וחברות צעירים שנקלטו בקיבוץ בשנים האחרונות, בכדי לבצע חשיבה משותפת ראשונית בנושא זה. כיוון ששורות אלו נכתבות עוד לפני הפגישה, את הדיווח על המהות ועל התוצרים והמחשבות אדווח בדיווח הבא.

מאחל לכולנו המשך בריאות איתנה ובעזרת ה' נעבור גם את המשבר הזה מחוזקים ואיתנים וניבנה גם ממנו.

כרחי הפיריון

אשיב הרוח ואוריז האטמ / הט

הגשם המרובה חלף הלך לו, אבל הנזקים בעקבותיו נשארו אתנו.

במספר גדול של בתים וממ"דים של חברי הקהילה, ישנה תופעה של צמחים מטפסים שחודרים למרזבים, לגגות, ולפתחי האוורור של הממ"דים, הגורמים נזק לאורך שנים.

הצמחים המדוברים, אמנם יפים לעין ושובי לב, אך הנזק שהם מסבים לא משאירים שום סיכוי לגדילתם ולהצמחתם.

על פי נסיוני לאורך השנים, ברור לי שהנזקים רק הולכים ומתעצמים משנה לשנה וגוררים השקעות כבדות באחזקת המבנה.

בתום החורף אני ממליץ לכל בעל דירה לבדוק היטב האם קיימים נזקי רטיבות ובמיוחד עובש ונפיחויות בצבע. מומלץ מאד לפתוח כל חלון אפשרי במשך זמן ממושך במהלך היום, בכדי לאוורר את החדר וכן להרחיק רהיטים מהקיר.

במקרה של חשד לעובש, כדאי קודם לצלם את הכתם באור מלא, ולאחר מכן לקרוא לי במטרה לאבחן את הבעיה בשטח. אם מדובר בעובש קל שמתנקה בקלות - יש לנקות את הכתם עם אקונומיקה (בהמשך להמלצת נשיא ארה"ב..). ולבדוק שהוא אינו חוזר.

אשה'ה

אזהרה

בשטח המרעה הצמוד לאורוות הסוסים, הורכבה גדר חשמלית שמטרתה למנוע את בריחת הסוסים. אנא, השגיחו על הילדים שלא יתקרבו אליה ולא יגעו בחוט הלבן שיש בו זרם חשמל נמוך.

בני אחי'אוב